

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 2008/2015
09.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиле В.П. из М., чији је пуномоћник В. М., адвокат из К., против туженог ДОО А. К., кога заступа пуномоћник Ј.П., адвокат из К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1295/15 од 13.07.2015. године, у седници одржаној 09.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1295/15 од 13.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1295/15 од 13.07.2015. године, усвојена је жалба тужиле и преиначена пресуда Основног суда у Кикинди П1 8/14 од 20.03.2015. године, тако што је тужбени захтев тужиле усвојен и решење туженог од 16.12.2013. године којим је тужилци отказан уговор о раду са анексима поништено као незаконито и тужени обавезан да тужилцу врати на рад и са њом закључи уговор о раду који одговара њеној стручној (школској спреми и способностима стеченим радом као и да тужилци накнади трошкове поступка од 138.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.07.2015. године као дана доношења ове пресуде.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила уговор о раду 01.11.2010. године ради обављања послова касир-продавац. Саставни део овог уговора је кодекс понашања запосленог код туженог од 20.05.2002. године. Уговором о раду, између осталог, су дефинисани послови радног места тужиле. Те послове чини продаја робе и лично услуживање потрошача робом која је намењена продаји, писање и издавање рачуна за продату робу, старање да на сваком артиклу буде истакнута цена и декларација, забрана продаје робе на вересију, издавање фискалних рачуна, помагање пословођи у запримању робе и вођење свих потребних књига и евиденција, одговорност за физичко обезбеђење продавнице и робе, обављање других послова по налогу пословође. Уговором су такође предвиђене и повреде радних обавеза које представљају отказни разлог. Тужени је 16.12.2013. године донео решење о отказу уговора о раду тужиле. На терет јој је ставио повреду радне обавезе неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза, злоупотреба положаја, прекорачење овлашћења, прикривање извршене повреде радне обавезе од стране радника или одговорног руководиоца, проузроковање материјалне штете услед непажње или намерно. Пре доношења овог решења доставио је писмено упозорење о постојању разлога за отказ. Тужиле је стављено на терет да је као касир-продавац допринела и није спречила настанак материјалне штете која је учињена на терет туженог у виду финансијског мањка који је утврдила комисија туженог, да је узимала робу на вересију што је изричито забрањено, да је својим поступцима помагала у прикривању мањка, да није пријавила послодавцу уочене неправилности у пословању као и непрописно понашање својих колега који су се понашали на исти или сличан начин – потрошачима су давали робу на вересију, отпис робе се није вршио правилно, роба се није запримала правилно, није се пријављивала роба којој је истекао рок трајања и мањак на артикл цигарете се покривао доношењем цигарета из других објеката туженог.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је поништио решење о отказу. По члану 180. Закона о раду послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1). У упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2).

Терет доказивања извршене повреде радне обавезе је на послодавцу – овде туженом. Приликом утврђивања да ли је запослени учинио повреду радне обавезе, она мора бити конкретизована – повреда радне обавезе мора бити тачно дефинисана у погледу начина, времена и места извршења.

У конкретном случају, у упозорењу о постојању разлога за отказ, као и у решењу о отказу тужени није навео којим конкретним радњама је тужила извршила сваку од повреда радних обавеза које су јој стављене на терет, у чему се

састоји повреда, када је учињена и на који начин. С обзиром да и упозорење и решење о отказу садрже ове недостатке, правилно је другостепени суд овакво решење туженог поништио као незаконито и обавезао га да тужиљу врати на рад.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**